

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

APOLLÓNŮV

PÁD

ZRADNÝ LABYRINT

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apollónův pád

Zrádný labyrint

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Apollónův pád - Zrádný labyrint – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

APOLLÓNŮV PÁD

ZRÁDNÝ LABYRINT

Napsal Rick Riordan

FRAGMENT

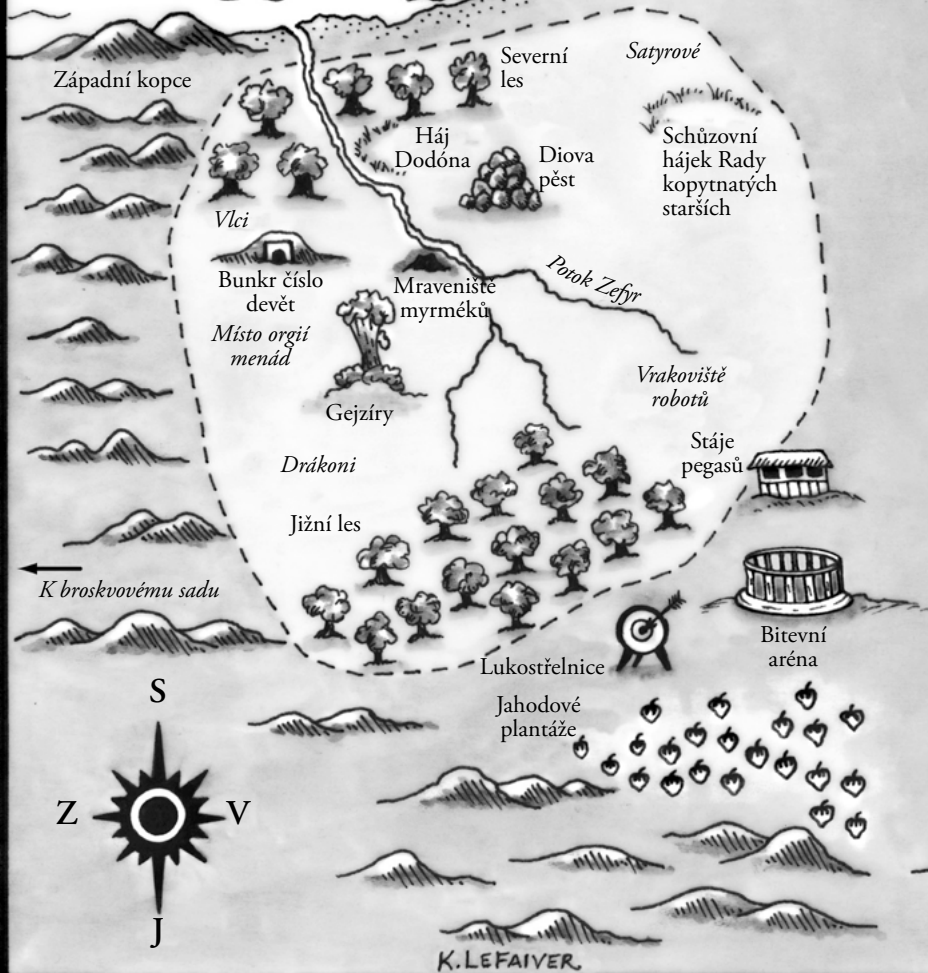
Translation © Dana Chodilová, 2018
Copyright © 2018 by Rick Riordan
Cover illustration © Jacey

ISBN tištěné verze 978-80-253-3908-4
ISBN e-knihy 978-80-253-3991-6 (1. zveřejnění, 2018)

Pro Melpomené, múzu tragédie

Doufám, že máš ze sebe radost

TÁBOR POLOKREVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

Temné proroctví

*Až k novu vzhledne hora dáblova,
až vzplanou slova vrytá v paměti
a Tibera svá těla pochová,
pán změny pozná výzvy prokletí*

*Však slunce musí nejprv jižně jít
skrz bludiště, kde v parných oblastech
tam vládce oře jako vítr dlí,
a vymámit z něj mluvčí záhad dech*

*A k západu se v palác musí dát,
tam dcera matky původ rozpozná,
jen kopytnáč se vůdcem může stát
tou stezkou v soupeřových botičkách*

*Až pozná tři a k řece přijde včas,
pak teprv bude slunce křepčit zas*

1

*Kdysi Apollón,
Teď krysa v labyrintu...
Pomoc! Snídani!*

KDEPAK.

Tuhle část příběhu vám vyprávět nebudu. Byl to ten nejbídnější, nejtrapnější, nejstrašnější týden za mých čtyři tisíce a něco let života. Tragédie. Pohroma. Utrpení. Tohle vám líčit nebudu.

Co, vy jste ještě tady? Běžte pryč!

Jenomže bohužel asi nemám na vybranou. Zeus jistě čeká, že vám ten příběh vypovím coby součást svého trestu.

Jako by nestačilo, že udělal ze mě, kdysi božského Apollóna, smrtelného pubertáka s akné, špeky a jménem Lester Papadopoulos. Jako by nestačilo, že mě poslal na nebezpečnou výpravu osvobodit pět velkých pradávných Orákul z moci tří ďábelských římských imperátorů. Dokonce mu nestačilo ani to, že dovolil, aby si mě – jeho *kdysi oblíbeného syna* – zotročila umíněná dvanáctiletá polobožská holka jménem Meg!

K tomu všemu ještě Zeus chce, abych svou hanbu zaznamenal pro příští generace.

No dobře. Ale varoval jsem vás. Na dalších stránkách číhá jenom samé trápení.

Kde začít?

Samozřejmě Groverem a Meg.

Dva dny jsme putovali labyrintem, přes temné strže a kolem jezírek jedu, polorozpadlými nákupními středisky se samými diskontními halloweenskými krámy a podezřelými čínskými bistry.

Labyrint umí pořádně poplést. Je jako síť vlasečnic pod kůží smrtelného světa, spojuje sklepy, stoky a zapomenuté chodby po celé zeměkouli bez ohledu na zákony času a prostoru. Vlezete do něj kanálem v Římě, ujdete tři metry, otevřete dveře a ocitnete se ve výcvikovém táboře pro klauny v Buffalu v Minnesotě. (Na tohle se mě prosím neptejte. To byl děs.)

Nejradši bych se labyrintu úplně vyhnul. Bohužel, proroctví, které jsme si vyslechli v Indianě, bylo dost konkrétní: *Však slunce musí nejprv jižně jít, skrz bludiště...* Paráda! *Jen kopytnáč se vůdcem může stát.*

Až na to, že náš kopytnatý průvodce, satyr Grover Underwood, na zdatného vůdce nevypadal.

„Ztratil ses,“ vyčetl jsem mu už počtyřicáté.

„Neztratil!“ bránil se.

Poklusával ve svých pytlovitých džínsech a zeleném batikovaném tričku, kozí kopyta se mu viklala ve speciálně upravených teniskách New Balance 520. Kudrnaté vlasy měl nacpané pod červenou pletenou čepicí. Těžko říct, proč si myslel, že ho tenhle převlek zamaskuje za člověka. Pod čepicí se mu jasně rýsovaly boule rohů, boty mu věčně klouzaly z kopyt a mě už unavovalo mu je aportovat.

Zastavil se v místě, kde se chodba rozvětvovala. Oběma směry se táhly hrubě vytesané kamenné stěny. Grover se zatahal za řídkou bradku.

„No?“ pobídla ho Meg.

Ne že by Meg McCaffreyová *vypadala* nějak hrozivě. Na svůj věk mrňavá, oblečená jako semafor – zelené šaty, žluté legíny, červené kotníčkové boty – všechno potřhané a špinavé z prolézání úzkými chodbami. Na tmavých vlasech v pážecím účesu měla melír z pavučin a skla úzkých kočičích brýlí tak zapatlaná, že jsem nechápal, jak vůbec něco vidí. Celkový dojem: holka ze školky, která právě přežila krutou rvačku o houpačku z pneumatiky.

Grover ukázal na chodbu vpravo. „Já-já bych řekl, že Palm Springs je tamtudy.“

„Ty bys řekl?“ obořila se na něj Meg. „Jako posledně, když jsme vtrhli do koupelny a překvapili Kyklopa na záchodě?“

„Za to jsem nemohl!“ bránil se Grover. „Kromě toho, z té chodby to pěkně *voní*. Jako... kaktusy.“

Meg začichala ve vzduchu. „Já kaktusy necítím.“

„Meg,“ ozval jsem se. „Satyr má být náš průvodce. Musíme mu prostě věřit.“

Grover zafuněl. „Díky za důvěru. Znova připomínám, že jsem se *neprosil*, abych byl kouzlem přivolaný přes půlku země a probudil se na střeše v rajčatovém záhonku v Indianapolis!“

Mluvil kurážně, ale přitom upíral oči na prsteny na Meginých prostředníčcích. Asi se bál, že je promění ve zlaté meče a udělá z něj skopové *cabrito*.

Sotva Grover Underwood zjistil, že je Meg dcera Démétér, bohyně růstu, bál se jí víc než mě, bývalého olympského boha. Život není fér.

Meg si utřela nos. „Fajn. Jenom jsem nečekala, že se tu dole budeme motat dva dny. Nov bude za –“

„Tři dny,“ skočil jsem jí do řeči. „My víme.“

Možná jsem na ni byl moc odměřený, ale nepotřebovali jsme připomínat další část proroctví. Zatímco jsme putovali na jih za dalším Orákulem, náš kamarád Leo Valdez se horečně řítíl na bronzovém drakovi do Tábora Jupiter, cvičiště římských polobohů v severní Kalifornii. Chtěl je varovat před ohněm, smrtí a maléry, které je měly postihnout za nového měsíce.

Zkusil jsem nasadit smířlivější tón. „Musíme věřit, že Leo a Římané to tam na severu zvládnou. My máme vlastní úkol.“

„A spoustu vlastních ohňů.“ Grover si povzdychl.

„To má znamenat co?“ chtěla vědět Meg.

Grover byl tajemný stejně jako poslední dva dny. „O tom bych radši nemluvil... Tady.“

Nervózně se rozhlédl, jako by stěny měly uši, což se nedalo vyloučit. Labyrint byl živoucí bytost. A podle smradu vycházejícího z některých chodeb musel mít přinejmenším tlusté střevo.

Grover se poškrábal na žebrech. „Zkusím nás tam dostat rychle, lidi,“ slíbil. „Jenomže labyrint má vlastní hlavu. Když jsem tu byl posledně, s Percym...“

Nasadil teskný výraz jako obvykle, když vzpomínal na stará dobrodružství se svým nejlepším kamarádem Percym Jacksonem. Nemohl jsem mu to vyčítat. Neškodilo by mít Percyho poblíž. Ten se ale bohužel z rajčatového záhonku nedal sklidit tak lehce jako náš průvodce satyr.

Položil jsem Groverovi ruku na rameno. „My víme, že děláš, co

můžeš. Pojďme dál. A neškodilo by, kdybys při tom čenichání po kaktusech vyčmuchal i snídani. Třeba kafe a cronuty s citronovým a javorovým sirupem...“

Vydali jsme se za naším průvodcem chodbou vpravo.

Brzo se zúžila a snížila, museli jsme se sehnout a šinout se jeden za druhým. Držel jsem se uprostřed, na nejbezpečnější pozici. Možná vám to nepřipadá nejstatečnější, ale Grover byl vládce divočiny, člen satyrské Rady kopytnatých starších. Údajně vládl velkými silami, i když jsem ho ještě neviděl žádnou použít. A co se týče Meg, ta to uměla s obouručními zlatými meči a zároveň svedla zázraky s balíčky zahradnických semínek, kterými se vybavila v Indianapolis.

Kdežto já, já byl den ode dne slabší a bezbrannější. Od bitvy s imperátorem Commodem, kterého jsem oslepil nápojem božského světla, jsem nedokázal přivolat ani kousíček své bývalé nesmrtelné síly. Prsty se mi po hmatníku bojového ukulele pohybovaly čím dál pomaleji. Lučičtické dovednosti upadaly. Dokonce jsem netrefil ani toho Kyklopa na míse. (Nevím, kterému z nás bylo v tu chvíli trapněji.) A k tomu mě čím dál častěji a intenzivněji přepadaly vidiny a občas mě ochromovaly.

S tím jsem se kamarádům nesvěřil. Zatím ne.

Chtělo se mi věřit, že se mi prostě dobíjejí baterky. Ty hrůzy v Indianapolis mě koneckonců skoro zničily.

Ale mohlo to být i jinak. V lednu jsem se zřítíl z Olympu a přistál v popelnici na Manhattanu. Teď je březen. To znamená, že jsem člověk zhruba dva měsíce. Možná, že čím déle zůstanu smrtelníkem, tím budu slabší a tím hůř se mi bude vracet k mému božskému stavu.

Bylo to tak i posledně a předposledně, když mě Zeus vyhnal na zem? Nemohl jsem si vzpomenout. Některé dny jsem si ani nepamatoval, jak chutná ambrózie, nevzpomínal si na jména koní slunečního vozu, nevybavil si tvář svého dvojčete, sestry Artemis. (Normálně bych řekl, že je to výhra, zapomenout ségřin obličej, ale teď mi hrozně chyběla. *Opovažte se jí to vyslepičit.*)

Kradli jsme se chodbou, v toulci mi hučel kouzelný šíp z Dodóny jako vibrující telefon, jako by chtěl, ať ho vytáhnu a poradím se s ním.

Snažil jsem se to ignorovat.

Nepomohl mi, když jsem po něm posledně chtěl rady. Zato měl spoustu řečí ve své shakespearovské angličtině s více *jenž*, *vpravdě* a *věru*, než jsem mohl strávit. Devadesátky jsem nikdy neměl rád. (Myslím devadesátá léta šestnáctého století.) Možná se se šípem poradím, až se dostaneme do Palm Springs. *Pokud* se dostaneme do Palm Springs...

Grover se zastavil na další křižovatce.

Začenicnal doprava, pak doleva. Nos se mu chvěl jako králíkovi, který právě zavěřil psa.

Najednou vyjel „Pryč!“ a zařadil zpátečku. Chodba byla tak úzká, že se svalil na mě a já zase na Meg a ta tvrdě přistála na zadku a leknutím hekla. Než jsem na té valné hromadě stačil zaprotestovat, luplo mi v uších. Ze vzduchu vymizela veškerá vlhkost. Zaplavil mě štiplavý pach, skoro jako čerstvý asfalt na arizonské dálnici, a přes chodbu před námi se přehnala zeď žlutého ohně, nápor čirého žáru, který zmizel tak rychle, jak se objevil.

V uších mi praskalo... možná od toho, jak se mi v hlavě vařila krev. V puse mi vyschlo, že jsem nemohl polknout. Nepoznal jsem, jestli se neovladatelně třesu jenom já, nebo my všichni.

„Co-co to bylo?“ Kdovíproč jsem se málem zeptal, *kdo* to byl. Něco na tom náporu ohně mi připadalo strašlivě povědomé. Jako bych ve štiplavém kouři, který zbyl v chodbě, rozeznal pach nenávisti, zoufalství a hladu.

Groverovi se kouřilo z pletené čepice, smrděl spálenými kozími chlupy. „To znamená,“ hlesl, „že už jsme blízko. Musíme pospíchat.“

„Jako bych to *neříkala*,“ zavrčela Meg. „Dělejte, vstávejte.“ Štůchlá mě kolenem do zadku.

Snažil jsem se vystrchat na nohy, jak jen to v té stísněné chodbě šlo. Kůže mi připadala nějak lepkavá. Chodba před námi ztemněla a ztichla, jako by se jí před chvílí neprohnan pekelný oheň, ale já se dost naježdil slunečním vozem, abych ten žár uměl posoudit. Kdyby nás zasáhl, vypařilo by nás to.

„Musíme doleva,“ usoudil Grover.

„Hm,“ zamyslel jsem se, „doleva, to je tam, odkud přišel ten oheň.“

„A taky je to nejrychlejší cesta.“

„A co se vrátit?“ navrhla Meg.

„Lidi, už jsme blízko,“ naléhal Grover. „*Cítím* to. Ale dostali jsme se do *jeho* části bludiště. Jestli nepohneme kostrou –“

Vřííísk!

Ozvalo se to z chodby za námi. Chtělo se mi věřit, že to byl nějaký náhodný mechanický zvuk, jaké labyrint často vydává: kovové dveře na rezavých pantech nebo hračka na baterii z diskontu, koulející se do bezedné jámy. Ale Groverův výraz mi potvrdil, co jsem si myslel sám. Ten zvuk byl výkřik živého tvora.

VŘÍÍÍSK! Podruhé to zaznělo vztekleji a mnohem blíž.

Nelíbilo se mi, co říkal Grover o tom, že jsme v *jeho* části bludiště. O kom mluvil? Rozhodně se mi nechtělo běžet do chodby, která byla jeden obrovský gril, ale na druhé straně, křik za námi mě děsil.

„Zdrháme,“ zavelela Meg.

„Zdrháme,“ podpořil ji Grover.

Rozběhli jsme se chodbou vlevo. Dobré na tom bylo jedině to, že byla maličko větší, takže jsme na upalování o život měli prostor. Na dalších rozcestích jsme se dali zase doleva a hned pak doprava. Přeskočili jsme jámu, vyšplhali po schodišti a řítili se další chodbou, ale ten tvor jako by nás pořád sledoval.

VŘÍÍÍSK! znělo ze tmy.

Ten zvuk jsem znal, ale moje děravá lidská paměť ho nedokázala nikam zařadit. Něco létajícího. Nic roztomilého jako andulka nebo kakadu. Něco z pekelných sfér – nebezpečného, krvežíznivého a pořádně našťavaného.

Vynořili jsme se v kruhovém prostoru, připomínal dno obří studny. Po hrubé cihlové zdi se ve spirále táhla úzká rampa. Těžko říct, co čekalo nahoře. Jiné východy jsem neviděl.

VŘÍÍÍSK!

Ten jekot mi rval uši. Z chodby za námi se už ozývalo třepetání křídel – je to jeden pták, nebo *hodně* ptáků? Táhnou ta stvoření v hejnech? Už jsem se s nimi setkal. Sakra, měl bych *vědět*, co to je!

„Co teď?“ zeptala se Meg. „Nahoru?“

Grover vzhlédl do šera a brada mu poklesla. „To nedává smysl. Tohle tu být nemělo.“

„Grovere!“ houkla Meg. „Nahoru, nebo ne?“

„Jo, nahoru!“ vyjekl. „Nahoru to půjde!“

„Ne,“ namítl jsem a v týle mi brnělo hrůzou. „Nestihneme to. Musíme chodbu zablokovat.“

Meg se zamračila. „Ale –“

„Kouzelné rostliny!“ křikl jsem. „Honem!“

Jednu věc musím Meg uznat: když potřebujete kouzelného zahradníka, jste na správné adrese. Zalovila v kapsách na opasku, vytáhla pytlík semen a rozhodila je do chodby.

Grover vytáhl píšťalu. Zahrál energickou melodii na podporu růstu a Meg si klekla k semínkům, tvář svrastělou soustředěním.

Vládce divočiny a dcera Démétér byli zahradnický supertým. Ze semínek vyrazily rostlinky rajčat. Stonky sílily a proplély se ústím chodby, listy rašily před očima. Rajčata bobtnala, až z nich byly červené plody velké jako pěst. Chodba už se skoro zablokovala, ale mezerou v porostu se stačila prodrat tmavá opeřená postava.

Pták proletěl kolem, drápy mi poškrábaly levou tvář a jen taktak minuly oko. Tvor obkroužil prostor, vítězně zaskřehotal, usadil se na spirálové rampě tři metry nad námi a shlížel na nás kulatýma zlatýma očkama jako reflektory.

Sova? Ne, bylo to dvakrát větší než nejmohutnější Athéniny exempláře. Peří se lesklo, černé jako obsidián. Tvor zvedl kožnatý rudý spár, otevřel zlatý zobák a mohutným černým jazykem si začal olizovat krev z drápů – *mou* krev.

Před očima se mi všechno rozmazalo. Kolena jsem měl jako z gumy. Matně jsem si uvědomoval další zvuky z chodby – nespokojené skřehotání, máchání křídel. Další ďábelští ptáci naráželi do rajčat a zkoušeli se prodrat za námi.

Meg se objevila vedle mě, v rukou se jí zaleskly meče, oči upírala na obrovského tmavého ptáka nad námi. „Apollóne, dobrý?“

„Striga,“ vypadlo ze záhybů mé chabé smrtelné paměti. „Je to striga.“

„Jak to zabijeme?“ zajímala se vždy praktická Meg.

Sáhl jsem si na šrámy na tváři. Necítil jsem ji ani prsty. „No, to bude problém.“

Ptáci venku zavřískali, vrhli se na hradbou rostlin a Grover vyjekl. „Lidi, je jich tam ještě šest nebo sedm. Rajčata je nezadrží.“

„Apollóne, mluv,“ nařídila mi Meg. „Co mám dělat?“

Chtěl jsem ji poslechnout. Vážně ano. Ale nedařilo se mi formulovat slova. Cítil jsem se, jako by mi Héfaistos právě provedl jednu ze svých pověstných extrakcí zubu a já byl ještě pod vlivem jeho hihňavého lektvaru.

„Kdy-kdy-když to zabiješ, budeš prokletá,“ vyždímal jsem ze sebe nakonec.

„A když to *nezabiju*?“

„Tak tě vy-vy-vykuchá, vypije ti krev a sežere maso.“ Zaculil jsem se, ale nezdálo se mi, že jsem řekl něco legračního. „A pozor, ať tě neškrábne. To tě och-och-ochromí!“

Hned jsem to názorně předvedl a zhroutil se na bok.

Striga nad námi roztáhla křídla a vrhla se dolů.

2

Je ze mě batoh

Na zádech satyrových

Ráno na draka

„NECH TOHO!“ vyjekl Grover. „Přišli jsme v míru!“

Na ptáka to žádný dojem neudělalo. Zaútočil a satyrovu tvář minul jen díky tomu, že Meg švihla zbraněmi. Striga se stočila, vykroužila piruetu mezi jejími čepelemi a přistála bez jediného škrábnutí o něco výš na rampě.

VŘÍÍÍSK! zaskřehotala a rozčepýřila peří.

„Jak to myslíš, že nás ‚musíš zabít?‘“ vyjekl Grover.

Meg se zamračila. „Ty se s tím domluvíš?“

„No jasně,“ odušil Grover. „Je to zvíře.“

„Proč jsi nám neřekl, co říkalo předtím?“

„Protože jenom ječelo *vřííísk!*“ vysvětlil Grover. „Teď říká *vřííísk*, jako že nás chce zabít.“

Snažil jsem se pohnout nohama. Připomínaly pytle cementu, což se mi zdálo legrační. Zatím jsem mohl hýbat rukama a trochu cítil hrud', ale nevěděl jsem, jak dlouho to vydrží.

„Co kdyby ses ho zeptal, *proč* nás musí zabít?“ navrhl jsem.

„Vřííísk!“ řekl Grover.

Měl jsem té řeči strig plné zuby. Pták odpověděl plynulým proudem skřehotání a klapání.

Jeho druhové zatím v chodbě vřískali a naráželi do sítě z rostlin. Klubaly se z ní černé spáry a zlaté zobáky a dělaly z rajčat mexický salát. Odhadoval jsem, že máme nanejvýš pár minut, než se proderou dovnitř a všechny nás pozabíjejí, ale ty jejich zobáky, ostré jako břitvy, byly rozhodně rozkošné!

Grover zalomil rukama. „Striga říká, že ji poslali vypít naši krev, sežrat naše maso a vykuchat nás, a nemusí to být v tomhle pořadí. Prý je jí to líto, ale dostala přímý rozkaz od imperátora.“

„Pitomí imperátoři,“ ulevila si Meg. „Od kterého?“

„Nevím. Říká mu prostě *Vříísk*.“

„Umíš přeložit *vykuchat*,“ podivila se, „ale jméno imperátora ne?“

Mně osobně to bylo fuk. Od té doby, co jsme odešli z Indianapolis, jsem dlouze uvažoval nad Temným proroctvím, které jsme získali v Trofóniově jeskyni. Setkali jsme se už s Neronem a Commodem a já měl hrozné tušení, kdo je ten třetí imperátor, kterého jsme ještě nepotkali. Zrovna teď jsem netoužil, aby se mi potvrdilo. Euforie z jedu strigy začínala vyprchávat. Za chvíli mě sežere zaživa krvežíznivá obří sova. Nepotřebuju další důvody, abych se zoufale rozkvílel.

Striga se vrhla na Meg. Ta se jí vyhnula a plácla ji čepelí naplocho po ocasních pérech, jak prolétla, odmrštila ji na protější zeď. Pták narazil po hlavě do cihel a vybuchl, zbyl z něj jen oblak prachu a peří.

„Meg!“ zhrozil jsem se. „Říkal jsem ti, ať to nezabýváš! Budeš prokletá!“

„Já to nezabila. Spáchalo to sebevraždu.“

„Sudičky to tak brát nebudou.“

„Tak jim to neřekneme.“

„Lidi?“ Grover ukázal na rajčatovou hradbu, která pod náporem drápů a zobáků rychle řídla. „Když strigy nemůžeme zabít, co aspoň posílit tu bariéru?“

Zvedl si píšťalu k puse a zahrál. Meg proměnila meče zpátky v prsteny a vztáhla ruce k rajčatovým rostlinám. Stonky sílily a kořeny se snažily zachytit v kamenné podlaze, ale byla to prohraná bitva. Z druhé strany teď útočila spousta strig, prodíraly se porostem stejně rychle, jak se tvořil.

„To není dobrý.“ Meg se zapotácela, na tváři se jí leskl pot. „Bez půdy a slunce moc nezmůžeme.“

„Máš pravdu.“ Grover se zahleděl nahoru, sledoval spirálovou rampu do šera. „Už jsme skoro tam. Dostat se nahoru, než se strigy proderou –“

„Tak polezeme,“ prohlásila Meg.

„Hej,“ ozval jsem se zoufale. „Tady je jeden ochrnutý bývalý bůh.“

Grover se zašklebil na Meg. „Lepicí páska?“

„Lepicí páska,“ přisvědčila.

Nechť mě všichni bohové chrání před polobohy s lepicí páskou! Jak se zdá, nosí ji hrdinové *pořád* při sobě. Meg vylovila z kapsy svého zahradnického opasku roličku, nasměrovala mě do sedu zády ke Groverovi, podvlékla mi pásku pod pažemi a připoutala mě k satyrovovi jako batoh.

S Meginou pomocí se Grover vrávoravě postavil a potácel se se mnou, až se mi před očima střídaly zdi, podlaha, Megina tvář a mé vlastní ochrnuté nohy, roztažené pode mnou.

„Hm, Grovere?“ zeptal jsem se. „Vyvlečeš mě až nahoru?“

„My satyrové jsme výborní lezci,“ zasípal.

Vydal se po úzké rampě, mé paralyzované nohy se táhly za námi jako vlečka. Meg nás následovala a každou chvíli se ohlížela na rychle se ztenčující hradbu.

„Apollóne, řekni mi něco o strigách,“ nařídila mi.

Prosíval jsem si mozek, hledal v kalu nugetky vědomostí.

„Jsou... jsou to ptáci zlého znamení. Když se objeví, stane se malér.“

„Jasně,“ zahučela Meg. „Co dál?“

„No, obvykle se krmí mladými a slabými. Děťmi, starými lidmi, ochrnutými bohy... a tak. Žijí v horních částech Tartaru. Řekl bych, že si z nich domácí mazlíčky neuděláš.“

„Jak je odrazíme?“ chtěla vědět. „Když je nemůžeme zabít, jak je zastavíme?“

„To – to nevím.“

Zoufale si povzdechla. „Porad' se se šípem z Dodóny. Zjisti, jestli něco neví. Já zkusím získat čas.“

Rozběhla se zpátky dolů po rampě.

Bavit se se šípem bylo asi to *jediné*, co mi mohlo ještě zhoršit den. Ale dostal jsem rozkaz, a když Meg zavelela, nemohl jsem neposlechnout. Sáhl jsem si přes rameno, zašmátral v toulci a vylovil kouzelný šíp.

„Zdravím tě, moudrý a mocný šípe,“ řekl jsem. (Vždycky je nejlepší mu zpočátku trochu pošimrat sebevědomí.)

ČEKAL JSEM CELÉ VĚKY, obul se do mě šíp. NEKONEČNÉ TÝDNY JSEM SE POKOUŠEL S TEBOU PROMLUVIT.

„Bylo to asi tak osmačtyřicet hodin,“ opravil jsem ho.

VĚRU, ČAS SE TÁHNE, KDYŽ JEST JEDEN UVĚZNĚN

V TOULCI. ZKUSIL-LI BYS TO, POZNAL BYS SÁM, JAK BY SE TI TO ZAMLOUVALO.

„Jasně.“ Měl jsem co dělat, abych ho nezlomil v půlce. „Co mi řekneš o strigách?“

MUSÍM S TEBOU POHOVOŘIT O – POČKAT. O STRIGÁCH? PROČPAK O NICH ZAPŘÁDÁŠ HOVOR?

„Protože se nás chystají zabít.“

HANBA! zasténal šíp. TAKOVÝMTO NEBEZPEČENSTVÍM TŘEBA SE VYHNOUTI!

„To by mě samotného nenapadlo,“ zahučel jsem. „Máš nějakou radu o strigách, nebo ne, ó, moudrý šípe?“

Šíp se rozhučel, jistě se pokoušel otevřít wikipedii. Tvrdí, že internet nepoužívá. Asi to bude náhoda, že má lepší informace, když jsme v dosahu wi-fi.

Grover statečně vlekl moje bídne smrtelné tělo po rampě nahoru. Funěl a lapal po dechu, potácel se nebezpečně blízko okraje. Spodek místnosti byl teď patnáct metrů pod námi – dost na smrtelný pád. Viděl jsem, jak Meg dole přechází, něco si pro sebe mumlá a rozsypává další pytlíky semínek.

Před námi se rampa táhla donekonečna. To, co na nás čekalo nahore, pokud nějaké *nahore* vůbec existovalo, zůstávalo v temnotě. Přišlo mi bezohledné, že nám labyrint nezajistil výtah, nebo aspoň pořádné zábradlí. Jak si mají invalidní hrdinové užít tuhle smrtelnou past?

Konečně šíp z Dodóny vynesl svůj úsudek: STRIGY JSOUŤ NEBEZPEČNÉ.

„Tvá moudrost,“ povzdechl jsem si, „znovu vrhla světlo do temnot.“

UMLKNIŽ, pokračoval šíp. TY PTÁKY LZE ZABÍT, AVŠAK VRAH BUDE PROKLET A ZJEVÍ SE DALŠÍ STRIGY.

„Jo, jasně. Co dál?“

„Co říká?“ zeptal se Grover mezi dvěma zafuněními.

K mnoha nepříjemným vlastnostem šípu patří i to, že mluví výhradně ke mně v duchu. Nejenom že vypadám jako tichý blázen, když se s ním bavím, ale navíc musím pořád kamarádům hlásit, co jsem se dozvěděl.

„Ještě si to googluje,“ odpověděl jsem Groverovi. „Snad bys, ó, šípe, mohl zadat booleovský operátor ‚strix plus porážka.‘“

TAKOVÉTO ŠVINDLY NEPOUŽÍVÁM! zaburácel šíp. Pak zavládlo ticho, přesně tak dlouhé, než by stačil nařukat „strix + porážka“.

PTÁCI SE DAJÍ ODPUDIT PRASEČÍMI VNITŘNOSTMI, oznámil. MÁŠ-LI JAKÉ?

„Grovere,“ zavolal jsem přes rameno. „Nemáš u sebe náhodou prasečí vnitřnosti?“

„Co?“ Obrátil se, což nebyl moc šikovný způsob, jak se na mě podívat, když mě měl upevněného na zádech. Málem mi odřel nos o cihlovou zeď. „Proč bych s sebou nosil prasečí vnitřnosti? Jsem vegetarián!“

Meg se vydala po rampě za námi.

„Ptáci se už málem dostali skrz,“ hlásila. „Zkusila jsem jiné rostliny. Zkusila jsem přivolat Broskvíka...“ Hlas se jí zoufale zlomil.

Od té doby, co jsme vešli do labyrintu, se jí její miláček broskvový duch neozýval. V boji se hodil, ale dost si vybíral, kdy a kde se zjeví. Já měl za to, že podobně jako těm rajčatům to Broskvíkovi v podzemí nesvědčí.

„Co ještě, šípe z Dodóny?“ houkl jsem mu na špičku. „Musí přece něco být *kromě* prasečích vnitřností, co strigy zažene!“

MOMENT, ozval se šíp. POSLYŠ! ZDÁ SE, ŽE POSLOUŽÍ PLANIKA.

„Jaká planinka?“ nechápal jsem.

Bylo pozdě.

S nápirem krvežíznivých skřeků se strigy dole pod námi prodraly rajskou barikádou a nahrnuly se do prostoru.

3

Strigy jsou mrzké

Věru, jest to vpravdě tak

Samá mrzutost

„JSOU TADY!“ zaječela Meg.

Mezi námi, když po ní chci, ať mluví o něčem důležitém, mlčí jak zařezaná. A teď čelíme naprosto jasnému nebezpečí, a ona ztrácí čas křikem *Jsou tady*.

Grover zrychlil, s hrdinskou silou se hnal po rampě a vlekl mou ochablou, lepicí páskou připevněnou mršinu s sebou.

Otočený dozadu jsem měl skvělý výhled na strigy, jak vylétají ze tmy a žluté oči jim blýskají jako mince na dně kalné fontány. Bylo jich deset? Nebo víc? Po tom, jak jsme se natrápili s jedinou, se mi naše šance proti celému hejnu nezamlouvaly, zvláště když jsme teď byli seřazení jako štávnaté cíle na úzké kluzké římse. Pochyboval jsem, že Meg svede *všem* ptákům pomoci k sebevraždě náletem po zobáku do zdi.

„Planika!“ zavolal jsem. „Šíp řekl, že strigy odpuzuje planika.“

„To je rostlina.“ Grover zalapal po vzduchu. „Myslím, že jsem ji jednou potkal.“

„Šípe, co je planika?“ zeptal jsem se.

TO MI NENÍ ZNÁMO! ZRODIL JSEM SE SICE V HÁJKU,
TO VŠAK NEZNAMENÁ, ŽE JSEM ZAHRADNÍKEM!

Znechuceně jsem ho zastrčil zpátky do toulce.

„Apollóne, kryj mě.“ Meg mi vrazila do ruky jeden meč a začala se probírat zahradnickým opaskem, přitom nervózně pokukovala po stoupajících strigách.

Netuším, jak si představovala, že ji budu krýt. Na šermování jsem úplně levý, i když netrčím jako moucha na mucholapce satyrovovi na zádech a nečelím protivníkovi, který svému vrahovi přinese prokletí.

„Grovere!“ křikla Meg. „Zjistíme nějak, co je planika?“

Roztrhla náhodně jeden sáček a hodila semena do prázdna. Pukla jako popcorn v mikrovlnce a vytvořila plody velké jako granáty s listnatými zelenými stonky. Popadaly mezi hejno strig, několik jich zasáhly, ptáci překvapeně zaskřehotali, ale dál se blížili.

„To jsou hlízy,“ zasípal Grover. „Planika bude ovoce.“

Meg roztrhla další sáček. Zasypala strigy explozí keřů posetých zelenými bobulemi. Ptáci se jim prostě vyhnuli.

„Réva?“ zeptal se Grover.

„Angrešt.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Grover. „Podle tvaru těch listů –“

„Grovere!“ vyštěkl jsem. „Držme se bitevní botaniky. Pojdme – DOLŮ!“

Teď nechám na vás, laskaví čtenáři, abyste se rozhodli sami. Myslíte, že jsem se chtěl vrátit vstříc tomu hejnu? Jistěže ne. Přesto, jak si Meg později stěžovala, jsem ji varoval, že jí nejbližší striga útočí přímo na hlavu.

Že to varování nepochopila, *nebyla moje vina*.

Rozmáchl jsem se vypůjčeným mečem a pokusil se malou kamarádku chránit. Jenom díky svému bídnému míření a Meginým rychlým reflexům jsem jí neusekl hlavu.

„Nech toho!“ vyjekla a druhou čepelí strigu odrazila.

„Řekla jsi, že tě mám *krýt!*“ bránil jsem se.

„Nemyslela jsem –“ Vykřikla bolestí a klopýtla, na pravém stehně se jí objevil krvavý šrám.

To už nás obklopila rozlícená bouře drápů, zobáků a černých křídel. Meg divoce máchala mečem. Jedna striga mi přistála rovnou na tváři a chystala se mi vyrvat oči, když tu Grover udělal něco nečekaného: zaječel.

Co je na tom tak divného? ptáte se asi. Když vás obklopí lidožraví ptáci, je to celkem na místě.

Pravda. Ale ten zvuk, co vyšel ze satyrových úst, nebyl obyčejný výkřik.

Odrážel se prostorem jako nárazová vlna po explozi, rozehnal ptáky, otrásl kameny a naplnil mě mrazivým neovladatelným strachem.

Nebýt přilepený satyrovi na záda, uteču. Vrhnu se z římsy, jenom abych se od toho zvuku dostal pryč. Takhle jsem ale jenom pustil meč a připlácl si dlaně na uši. Meg ležela na břiše na římse, krvácela, jistě už napůl ochromená jedem strigy, choulila se a schovala hlavu do paží.

Strigy slétly zpátky dolů do tmy.

Srdce mi bušilo, žilami mi proudil adrenalin. Musel jsem se několikrát zhluboka nadechnout, než jsem sestavil kloudnou větu.

„Grovere, tys nasadil paniku?“

Do obličej je jsem mu neviděl, ale cítil jsem, jak se třese. Lehl si na rampě a převrátil se na bok, takže mě obrátil ke zdi.

„Já to neplánoval,“ vyrazil ze sebe chraplavě. „Už jsem to neudělal roky.“

„P-paniku?“ zeptala se Meg.

„Křik ztraceného boha Pana,“ vysvětlil jsem. Stačilo vyslovit jeho jméno a stal se ze mě uzlíček neštěstí. Ach, jaké krásné časy jsme s tím bohem přírody zažili za dávných časů, tančili a dováděli v přírodě! Pan uměl skotačit prvotřídně. Pak mu lidi většinu divoké přírody zničili a Pan se rozplynul do nicoty. Vy lidé! Kvůli vám nám bohům nezbude žádná radost.

„Nikdy jsem neslyšel, že by to dokázal někdo kromě Pana,“ po-divil jsem se. „Jak to?“

Grover ze sebe vyrazil napůl vzlyknutí, napůl povzdech. „To bych vysvětloval dlouho.“

Meg zabručela: „Aspoň nás to zbavilo toho ptactva.“ Slyšel jsem, jak trhá látku, asi si chystala obvaz na nohu.

„Jsi ochrnutá?“ zjišťoval jsem.

„Jo,“ zavrčela. „Od pasu dolů.“

Grover se v lepicím postroji zavrtěl. „Mně nic není, ale jsem vyplivnutý. Ti ptáci se vrátí, a teď už tě po té rampě nevynesu.“

Bylo mi jasné, že si nevymýšlí. Panův výkřik zastraší skoro všechno, ale je to namáhavá magie. I Pan pak pokaždé tři dny prospal.

Pod námi se labyrintem rozléhal křik strig. Skřehotání už pomalu přecházelo od strachu – *Odletět!* – ke zmatku: *Proč odlétáme?*

Zkusil jsem zahýbat nohama. Ke svému překvapení jsem cítil prsty v ponožkách.

„Můžete mě někdo odříznout?“ požádal jsem. „Jed asi vyprchává.“

Meg mě ve své horizontální pozici vysekala z lepicí pásky. Všichni tři jsme se usadili zády ke zdi – tři zpoceně, smutné, žalostné návady pro strigy, čekající na smrt. Skřehotání ptáků zkázy pod námi sílilo. Brzo se vrátí, našťvanější než předtím. Asi patnáct metrů nad námi, sotva viditelná v tlumeném lesku Meginých mečů, končila naše rampa slepou uličkou u klenutého cihlového stropu.

„To měl být východ...“ postěžoval si Grover. „Byl jsem přesvědčený... Ta šachta tolik připomíná...“ Zavrtěl hlavou, jako by nám ani nedovedl vypovědět, v co doufal.

„Já tady nemíním umřít,“ zavrčela Meg.

Vypadala spíš, že má smrt na jazyku. Krvavé kotníky prstů a odřená kolena. Zelené šaty, unikátní dárek od mámy Percyho Jacksona, připomínaly škrabadlo šavlozubého tygra. Levou nohavicí legín si utrhla a ovázala si jí krvácející šrám na stehně, ale krev už prosakovala.

Přesto jí oči vzdorně svítily. Falešné kameny se jí pořád leskly na krajích kočičích brýlí. Už jsem se naučil Meg McCaffreyovou neodepisovat, dokud se ty kameny lesknou.

Probrala pytlíky se semínky a mžourala na štítky. „Růže. Narcisy. Dýně. Mrkev.“

„Ne...“ Grover se praštil pěstí do čela. „Planika je něco jako... kvetoucí strom. Sakra, měl bych to vědět.“

Rozuměl jsem jeho problémům s pamětí. Já sám měl vědět *spoustu* věcí: o slabostech strig, o nejbližším tajném východu z labyrintu, Diovo soukromé číslo, abych mu mohl zavolat a žebrat o život. Jenomže jsem měl v hlavě vymeteno. Nohy se mi začaly třást – asi

znamení, že budu brzo schopen zase chodit – ale nijak mě to nerozveselilo. Neměl jsem kam jít, leda si vybrat, jestli chci umřít tady nahoře, nebo dole.

Meg pořád probírala pytlíčky semínek. „Tuřín, vistárie, hlohyně, jahody –“

„Jahody!“ Grover vyjekl tak hlasitě, až ve mně hrklo, že se pokouší o další panický řev. „To je ono! Planika je jahodový strom!“

Meg se zakabonila. „Jahody *nerostou* na stromech. Je to rod *Fragaria* z čeledi růžovitých.“

„Jasně, jasně, já vím!“ Grover lomil rukama, jako by tak ze sebe mohl ta slova vyždímat rychleji. „A planika je z čeledi vřesovcovitých, ale –“

„Co to melete?“ chtěl jsem vědět. Napadlo mě, jestli se nenapojili na wi-fi šípu z Dodóny a nevyhledávají si to na botany.com. „Máme umřít, a vy se tu dohadujete o čeledích rostlin?“

„*Fragaria* je dost blízko!“ stál na svém Grover. „Plody planiky *připomínají* jahody. Proto se jí říká jahodový strom. Jednou jsem potkal dryádu z planiky. Pořádně jsme se kvůli tomu pohádali. Kromě toho, já se specializuju na pěstování jahod. Všichni satyrové z Tábora polokrevných!“

Meg pochybovačně shlížela na svůj pytlíček jahodových semínek. „Já ti nevím.“

Pod námi vyrazil z ústí chodby tucet strig a sborově zaskřehotal nadšením nad blížícím se vykucháváním.

„ZKUSTE TU FRAGONII!“ vyjekl jsem.

„*Fragarii*,“ opravila mě Meg.

„TO JE FUK!“

Nerozházela semínka jahod do prázdna, ale roztrhla sáček a nenesitelně pomalu je rozsypala po kraji římsy.

„Dělej.“ Tápal jsem po luku. „Máme tak třicet vteřin.“

„Počkej.“ Meg vysypala poslední semínka.

„Patnáct vteřin!“

„Počkej.“ Meg odhodila pytlík. Položila ruce na semínka, jako by se chystala hrát na klávesnici (což jí mimochodem moc nešlo, i když jsem se ji to snažil naučit).

„Fajn,“ oznámila. „Do toho.“

Grover zvedl píšťalu a spustil splašenou, třikrát zrychlenou verzi „Strawberry Fields Forever“. Zapomněl jsem na luk, popadl jsem uku-lele a přidal jsem se k němu. Nevěděl jsem, jestli to pomůže, ale pokud mám být roztrhaný na kusy, ať je to aspoň při melodii od Beatles.

Zrovna když se vlna strig chystala udeřit, semena explodovala jako řada ohňostrojů. Prázdnotu překlenuly zelené výhonky, ukotvily se na protější zdi a udělaly osnovu, která mi připomněla struny obří loutny. Strigy mohly lehce proletět mezerami, ale místo toho zjančily, kličkovaly, aby se rostlinám vyhnuly, a srážely se ve vzduchu.

Výhonky zatím sílily, vyrážely z nich listy, rozkvetly bílé květy, jahody zrály a plnily vzduch sladkou vůní.

V prostoru to zadunělo. Tam, kde se rostliny dotýkaly stěn, cihly popraskaly, rozplynuly se a daly jahodníkům prostor, aby líp zakořenily.

Meg zvedla ruce z imaginární klávesnice. „To nám labyrint... *pomáhá?*“

„Já nevím!“ vyhrkl jsem a horečně vybrnkával Fmaj7. „Ale nepřestávej!“

Jahody se neuvěřitelnou rychlostí šířily po zdech jako zelený příliv.

Zrovna jsem si pomyslel: *Páni, a co by ty rostliny teprve dokázaly za slunečního světla!*, když tu klenutý strop popraskal jako vaječná skořápka. Tmou pronikly jasné paprsky světla. Dolů pršely kusy kamení, zasahovaly ptáky, prorážely jahodník (který na rozdíl od strig okamžitě zase dorůstal).

Jakmile sluneční světlo dopadlo na ptáky, zaskřehotali a rozpadli se na prach.

Grover svěsil píšťalu. Já odložil ukulele. V úžasu jsme hleděli, jak jahodníky rostou dál, prolétají se, až se nám od nohou táhla přes celý prostor jahodová trampolína.

Strop se rozpadl a ukázalo se jasně modré nebe. Dolů zavál horký suchý vzduch, jako když otevřete troubu.

Grover zvedl tvář ke světlu. Začichal a na tvářích se mu zaleskly slzy. „Je ti něco?“ zeptal jsem se ho.

Podíval se na mě. Vidět smutek v jeho tváři bolelo víc než zírat do slunce.

„Ta vůně teplých jahod,“ posteskl si. „Jako v Táboře polokrevných. Už je to tak dávno ...“

Cítil jsem jakési divné bodnutí v prsou. Poplácával jsem ho po koleni. V Táboře polokrevných, v tom výcvikovém středisku pro řecké polobohy na Long Islandu, jsem moc dlouho nepobyl, ale chápal jsem, jak mu je. Napadlo mě, jak se tam asi vede mým dětem: Kayle, Willovi, Austinovi. Vzpomněl jsem si, jak jsme společně seděli u táborového ohně, zpívali „Má máma byla Mínótaurus“ a přitom jedli opečené marshmallowy z klacíku. Takové dokonalé kamarádství je vzácná věc, dokonce i v nesmrtelném životě.

Meg se opřela o zeď. Tvář měla bílou, dech nepravidelný.

Zalovil jsem v kapsách a našel v ubrousku odlomený čtvereček ambrózie. Neschovával jsem si ho pro sebe. Kdybych ve svém smrtelném stavu tu potravu bohů snědl, sám od sebe se vznítím. Ale Meg, jak jsem zjistil, na ni často zapomínala.

„Jez.“ Vtiskl jsem jí ubrousek do ruky. „Dřív přejde to ochrnutí.“

Začala zuby, jako by se chystala zaječet JÁ NECHCI!, ale pak ji asi napadlo, že by nebylo špatné, kdyby ji nohy zase poslouchaly. Pustila se do ambrózie. „Co je tam nahoře?“ zeptala se a zamračila se na modré nebe.

Grover si setřel slzy z tváře. „Dokázali jsme to. Labyrint nás dovedl přímo k naší základně.“

„K naší základně?“ Nadchlo mě, že máme základnu. Zadoufal jsem, že to znamená jistotu, měkkou postel a možná i automat na espresso.

„Jo.“ Grover nervózně polkl. „Pokud z ní něco zbylo. Pojďme to zjistit.“

4

Vítejte u nás

Máme tu ruiny, písek

Jo, a kamení

PRÝ JSEM SE DOSTAL na povrch.

Já si to nepamatuju.

Meg byla částečně ochrnutá a Grover mě vyvlekl do půlky rampy, takže je divné, že jsem omdlel zrovna já, ale co mám říct? Snad že mě ten akord Fmaj7 ve „Strawberry Fields Forever“ zmohl víc, než jsem si myslel.

Co si ale *pamatuju*, jsou horečnaté sny.

Vztyčila se přede mnou elegantní žena se snědou pletí, s kaštanovými vlasy v drdolu, v šatech bez rukávů, lehkých a šedých jako křídla můry. Vypadala tak na dvacet, ale oči připomínaly černé perly – jejich tvrdý lesk se tvořil celá staletí, obranná skořápka skrývající nevýslovný smutek a zklamání. Byly to nesmrtelné oči, které viděly pády velkých civilizací.

Stáli jsme společně na kamenné plošině na kraji něčeho, co vypadalo jako vnitřní bazén plný lávy. Vzduch se mihotal žářem. V očích mě páčil popel.

Ta žena zvedla prosebně paže. Na zápěstí měla rudě žhnoucí

železná pouta. K plošině ji poutaly rozžhavené řetězy, ale nezdálo se, že by ji ten kov páčil.

„Je mi to líto,“ pronesla.

Nějak jsem věděl, že nemluví se mnou. Já tu scénu jen pozoroval očima někoho jiného. Právě té osobě předala zlou zprávu, *zdrucující* zprávu. Netušil jsem jakou.

„Ušetřila bych tě, kdybych mohla,“ pokračovala. „Ušetřila bych ji. Ale nemůžu. Řekni Apollónovi, že musí přijít. Jenom on mě může osvobodit, i když je to ...“ Rozkašlala se, jako by jí v krku uvízl skleněný střep. „Čtyři písmena,“ zachraptěla. „První je P.“

Past, pomyslel jsem si. *Odpověď zní past!*

Na chvílku mě to nadchlo, jako když sledujete televizní soutěž a znáte odpověď. *Kdybych tak soutěžil já*, pomyslíte si, *mám to v kapse!*

Pak mi došlo, že se mi ta soutěž nelíbí. Zvlášť když odpověď zní *past*. Zvlášť když ta *past* je hlavní cena a čeká na mě.

Obrázek té ženy se rozplynul v plamenech.

Ocitl jsem se na jiném místě – na kryté terase nad měsícem osvětleným zálivem. V dálce, zahalená v mlze, se tyčila známá temná silueta Vesuvu, ale takového, jaký býval, než erupce roku 79 rozprášila jeho vrcholek na kusy, zničila Pompeje a zahubila tisíce Římanů. (To vyčítejte Vulkánovi. Měl tehdy *dost* špatný týden.)

Večerní nebe mělo modročervenou barvu, pobřeží osvětlovala jenom zář ohně, měsíc a hvězdy. Mozaiková podlaha terasy pod nohama se leskla zlatými a stříbrnými kamínky, uměleckou prací takového druhu, jaký si mohla dovolit jen hrstka Římanů. Na zdech byly pestré fresky zarámované hedvábnými závěsy, musely stát stovky tisíc denárů. Věděl jsem, kde to jsem: v imperiální vile, jednom

z mnoha paláců zábav, lemujících Neapolský záliv v začátcích impéria. Běžně takové místo plálo světlem po celou noc jako přehlídka moci a bohatství, ale louče na téhle terase byly temné, obalené černou látkou.

Ve stínu sloupu stál štíhlý mladík obrácený k moři. Do tváře jsem mu neviděl, z postoje sálala netrpělivost. Popotahoval si bílou róbu, zakládal si ruce na prsou, poklepával nohou v sandálu o zem.

Objevil se další muž, tělnatý bojovník, vkráčel na terasu za zvonění zbroje a namáhavého funění. Obličej měl schovaný pod přilbou pretoriánské gardy.

Klekl si před mladíkem. „Je to vykonáno, princepsi.“

Princeps. Latinský výraz pro *prvního v řadě* nebo pro *prvního občana* – krásný eufemismus, který používali římscí císaři, aby zamaskovali, jak absolutní je jejich moc.

„Tentokrát to víš jistě?“ zeptal se mladý pisklavý hlas. „O další překvapení už nestojím.“

Prétor zafuněl: „Velice jistě, princepsi.“

Strážný natáhl mohutná chlupatá předloktí. V měsíčním světle se zaleskly krvavé šrámy, jako by ho poškrábaly zoufale se bránící nehty.

„Co jsi použil?“ Mladého muže to zaujalo.

„Jeho vlastní polštář,“ odpověděl ten pořizek. „Zdálo se mi to nejsnadnější.“

Muž se rozesmál. „To staré prase si to zasloužilo. Čekal jsem roky, až umře, až konečně oznámíme, že zaklepal sandály, a on má tu drzost se vždycky znovu probudit? Kdepak. Zítra nastane nový, lepší den pro Řím.“

Vyšel do měsíčního světla a odhalil tvář – tvář, o které jsem doufal, že už ji nikdy neuvidím.

Svým štíhlým hranatým způsobem byl hezký, i když mu trochu moc odstávaly uši. Křivě se usmíval. V očích měl asi tolik laskavosti jako barakuda.

I kdybyste ho nepoznali, milí čtenáři, jistě jste ho už potkali. Je to školní rváč, moc okouzující na to, aby se nechal chytit. Ten, který vymýšlí nejkrutější žertíky, nechá ostatní dělat špinavou práci a přitom si udržuje u učitelů dokonalou pověst. Je to kluk, který trhá nožičky mouchám a mučí zatoulaná zvířata, a přece se umí smát s takovým nadšením, že vás málem přesvědčí, že je to neškodná zábava. Takový kluk krade vybrané peníze z chrámových kasiček, za zády starých dam, které toho milého mladíka vychvalují.

To je on, tenhle typ zla.

A dneska večer dostal nové jméno, což *nevěstilo* lepší den pro Řím. Prétor sklonil hlavu. „Sláva ti, Caesare!“

Probral jsem se ze sna roztřesený jako ratlík.

„Akorát včas,“ poznamenal Grover.

Posadil jsem se. V hlavě mi tepalo. V puse jsem měl, jako bych žvýkal prach strigy.

Ležel jsem pod provizorním přístřeškem, pod modrou plachtou na svahu kopce nad pouští. Slunce se sklánělo k západu. Vedle mě se choulila Meg a spala, ruku položenou na mém zápěstí. Bylo by to milé, kdybych nevěděl, kde tu ruku měla předtím. (Nápověda: na lovu holubů.)

Grover seděl opodál na kameni a pil vodu z polní láhve. Podle unavené tváře to vypadalo, že hlídal celou dobu, co jsme spali.

„Já vytuhl?“ zeptal jsem se.

Hodil mi láhev. „A to jsem myslel, že *já* spím tvrdě. Byl jsi mimo pár hodin.“

Napil jsem se, vymnul si spánek z očí a litoval, že si nemůžu stejně snadno vygumovat sny z hlavy: tu ženu spoutanou řetězy v ohnivém pokoji, past na Apollóna, nového císaře s přívětivým úsměvem mladého psychopata.

Nemysli na to, nabádal jsem se. *Sny nejsou vždycky pravda.*

To ne, odpověděl jsem si. *Jenom ty zlé. Jako tyhle.*

Soustředil jsem se na Meg, která pochruovala ve stínu plachty. Nohu měla čerstvě převázanou, přes potřhané šaty navlečené čisté tričko. Pokusil jsem se jí vyvléct zápěstí, ale svírala mě pevně.

„Je v pořádku,“ ujistil mě Grover. „Aspoň fyzicky. Usnula potom, co jsme tě uložili.“ Zamračil se. „Ale nezamlouvalo se jí, že jsme tady. Prý že to tu nesnese. Chtěla pryč. Báł jsem se, že skočí zpátky do labyrintu, ale přemluvil jsem ji, ať si nejdřív odpočine. Trochu jsem jí zahrál, aby se uvolnila.“

Propátral jsem pohledem okolí a uvažoval, co Meg tak rozhodilo.

Pod námi se táhla krajina jenom o málo nepohostinnější než Mars. (Myslím tu planetu, ne boha, i když ten taky není žádný zvláštní hostitel.) Sluncem spalované okrové hory obklopovaly údolí poseté nepřírozně zelenými golfovými hřišti, prašnými holými rovinami a roztáhlými sídlišti s bílými zdmi, červenými taškami střech a s modrými bazény. Ulice lemovaly řady palem jako vytahané švy. Asfaltová parkoviště se mihotala horkem. Ve vzduchu visel hnědý opar a vyplňoval údolí jako řídká omáčka.

„Palm Springs,“ řekl jsem.

V padesátých letech minulého století jsem to město dobře znal. Měl jsem dojem, že jen o kousek dál po silnici, tam u toho golfového hřiště, jsem pořádal slavnost s Frankem Sinatrou – ale zdálo se mi to jako jiný život. Asi proto, že to jiný život byl.

Teď mi to tam připadalo mnohem míň pohostinné. Na jarní večer vládlo moc velké horko, vzduch byl těžký a štiplavý. Něco bylo špatně, a já netušil co.

Rozhlédl jsem se kolem. Tábořili jsme u hřebene kopce, za sebou směrem na západ jsme měli pohoří San Jacinto, pod námi se na východ rozkládalo Palm Springs. U úpatí kopce se táhla šterková silnice a vinula se k nejbližšímu sídlu asi o půl míle níž. Připadalo mi, že na vršku našeho kopce musela stávat nějaká velká stavba.

V kamenitém svahu vězelo půl tuctu cihlových válců, každý tak devět metrů v průměru, jako zdi rozpadlých cukrovarů. Ty stavby měly různou výšku, byly v různých stupních rozpadu, ale sahaly stejně vysoko. Z toho jsem vyvodil, že to musely být mohutné podpůrné sloupy domu. Podle suti na svahu, střepů skla, spálených desek a zčernalých hromad cihel jsem poznal, že ten dům musel být vypálený už hodně dávno.

Pak mi to došlo: z jednoho toho sloupu jsme vylezli, když jsme opouštěli labyrint.

Obrátil jsem se ke Groverovi: „Co strigy?“

Zavrtěl hlavou. „Jestli nějaká přežila, nebude riskovat denní světlo, i kdyby se dostala skrz ty jahody. Rostliny vyplnily celou šachtu.“ Ukázal na nejbližší kruh cihel. „Nikdo se už nedostane dovnitř ani ven.“

„Ale ...“ Máchl jsem rukama směrem k troskám. „Tohle přece není ta tvoje *základna*?“

Doufal jsem, že mě opraví. *Jistěže ne, naše základna je tamhleten hezký dům dole s tím velkým bazénem, hned vedle patnácté golfové jamky!*

Místo toho měl tu drzost zatvářit se nadšeně. „Jo. Má to tu silnou přírodní energii. Dokonalý útočiště. Necítíš životní sílu?“

Sebral jsem ohořelou cihlu. „Životní sílu?“

„Uvidíš.“ Grover si stáhl čepici a poškrábal se mezi rohy. „Chodívalo to tak, že všechny dryády musely zůstat schované až do západu slunce. Jedině tak přežily. Ale brzo se probudí.“

Chodívalo to tak.

Podíval jsem se na západ. Slunce zrovna kleslo za hory. Na nebi se prolínaly silné vrstvy rudé a černé, což se hodilo spíš do Mordoru než do jižní Kalifornie.

„Co se děje?“ zeptal jsem se, i když jsem odpověď vlastně znát nechtěl.

Grover se smutně zahleděl do dálky. „Neviděl jsi zprávy? Největší lesní požáry v historii státu. Navíc k tomu suchu, vlnám horka a zemětřesením.“ Otřásl se. „Umřely tisíce dryád. Další tisíce přešly do hibernace. Jestli jsou to jen normální přírodní kalamity, je to zlý, ale –“

Meg ze spánku vyjekla. Najednou se prudce posadila a zmateně zamrkala. Z paniky z jejích očí jsem poznal, že měla ještě horší sny než já.

„Fa-fakt jsme tady?“ zeptala se. „Nezdálo se mi to?“

„To nic,“ konejšil jsem ji. „Jsi v bezpečí.“

Zavrtěla hlavou, rty se jí trásly. „Ne. Ne, to nejsem.“

Tápajícími prsty si sundala brýle, jako by se s okolím vypořádala snáz, když ho uvidí rozostřené. „Nemůžu být tady. Znovu už ne.“

„Znovu?“ podivil jsem se.

Vybavil se mi verš proroctví z Indiany: *tam dcera matky původ rozpozná*. „Chceš říct, že jsi tady *žila*?“

Meg si prohlížela ruiny. Utrápeně zavrtěla hlavou, ale nepochopil jsem z toho, jestli to znamenalo *Nevím*, nebo *Nechci o tom mluvit*.

Poušť mi připadala jako divné prostředí pro Meg – děcko z ulice z Manhattanu, vychované v Neronově královské domácnosti.

Grover se zamyšleně zatahal za bradku. „Dcera matky... Bohyně Démétér. Jo, to vlastně dává smysl.“

Zíral jsem na něj. „Na tomhle místě? Leda tak dcera Vulkána. Nebo Feronie, bohyně divočiny. Nebo Mefitis, bohyně jedovatých plynů. Ale Démétér? Co má tady dcera Démétér asi tak pěstovat? Kamení?“

Grover se zatvářil ublíženě. „Ty to nechápeš. Až se setkáš se všemi –“

Meg vylezla zpod plachty a ztěžka se vyškrábala na nohy. „Musím pryč.“

„Počkej!“ zaprosil Grover. „Potřebujeme tvou pomoc. Aspoň si promluv s ostatními!“

Meg zaváhala. „S ostatními?“

Grover ukázal na sever. Neviděl jsem, na co ukazuje, dokud jsem se nepostavil. Pak jsem si všiml, že za cihlovými troskami je napůl schovaná řada šesti hranatých bílých staveb jako... skladovací haly? Ne. Skleníky. Ten nejbližší ruinám se roztavil a rozsypal už dávno, zřejmě padl za oběť ohni. Druhému se stěny a střecha z vlnitého polykarbonátu zhroutily jako domeček z karet. Ale zbylé čtyři vypadaly netknuté. Venku někdo naskládal hliněné květináče. Dveře byly dokořán. Zevnitř se na průhledné stěny tlačilo zelené rostlinstvo – palmové listy jako obří ruce, pokoušející se prodrat ven.

Neuměl jsem si představit, jak by někdo mohl žít v této holé, vypálené pustině, zvláště ve skleníku, kde bude ještě větší vedro. Rozhodně se mi nechtělo přiblížit se k těm klaustrofobickým rozpáleným škatulím.

Grover se povzbudivě usmál. „Teď už budou určitě všichni vzhůru. Pojď, představím tě naší partě!“

5

*Zahoj mi rány,
Ozdravný sukulente!
(slizem ale ne)*

GROVER NÁS ODVEDL k prvnímu nepoškozenému skleníku, ze kterého vycházel pach jako dech Persefony.

To není lichotka. Takle paní jara vedle mě sedávala při rodinných večerech a nerozpakovala se dělit o svůj smradlavý dech. Představte si, jak páchne popelnice plná vlhké hlíny a žízálích výkalů. Ano, jaro prostě miluju.

Skleník ovládly rostliny. Dost mě to děsilo, protože většina z nich byly kaktusy. U dveří dřepěl jeden kulatý, velký jako sud, a jeho žluté ostny připomínaly jehlice na ražniči. V rohu vzadu se tyčila majestátní juka, střapatými větvemi podpírala střechu. U protější stěny kvetla opuncie, desítky ježatých lopatek s purpurovými plody, které vypadaly chutně, až na to, že každý měl víc trnů než Arésův oblíbený trnový kyj. Kovové stoly se prohýbaly pod vahou dalších sukulentů – slanorožců, escobarí, choll a desítek dalších, které jsem jménem neznal. Obklopený tolika trny a květy a tím dusivým zářem jsem si vzpomněl na Iggyho Popa na festivalu Coachella roku 2003.

„Jsem zpátky!“ zahlaholil Grover. „A přivedl jsem přátele!“

Ticho.

Dokonce i při západu slunce vládlo uvnitř takové horko a vzduch byl tak hutný, že jsem nanejvýš do čtyř minut čekal infarkt. A to jsem bývalý bůh slunce.

Nakonec se objevila první dryáda. Po straně opuncie se objevila zelená bublina, pukla a vychrlila zelenou mlhu. Z kapek se utvořila malá dívka se smaragdovou pleť, ježatými žlutými vlasy a třásňovými šaty z kaktusových ostnů. Pohled měla skoro stejně pichlavý jako ty šaty. Naštěstí se jím zabodla do Grovera, ne do mě.

„Kdes byl?“ spustila.

„No.“ Grover si odkašlal. „Odvolali mě. Kouzelné předvolání. Všechno ti to povím pak. Ale koukej, přivedl jsem Apollóna! A Meg, dceru Démétér!“

Předvedl Meg, jako by byla hlavní cena v televizní soutěži.

„Hmm,“ zabručela dryáda. „Dcera Démétér, to neškodí. Já jsem Opuncie.“

„Čau,“ hlesla Meg.

Dryáda si mě změřila přimhouřenýma očima. Doufal jsem, že si v těch ježatých šatech nepotrpí na objímání. „Apollón, jako ten bůh?“ zeptala se. „To se mi nechce věřit.“

„Mně občas taky ne,“ připustil jsem.

Grover se rozhlédl po skleníku. „Kde jsou ostatní?“

Jako by to byla narážka, na jednom ze sukulentů pukla zelená bublina. Zjevila se druhá dryáda, mohutná mladá žena ve volných šatech jako ve slupce z artyčoku. Vlasy připomínaly les tmavě zelených trojúhelníků. Tvář a paže se jí leskly jako čerstvě naolejované. (Aspoň jsem doufal, že je to olej, a ne pot.)

„Jejda!“ vykřikla, sotva si všimla, jak jsme potlučení. „Jste zranění?“

Opuncie protočila panenky. „Dej s tím pokoj, Al.“

„Ale oni vypadají zranění!“ Al se šinula kupředu. Vzal mě za ruku, ta její byla chladná a mastná. „Dovol, ať se postarám aspoň o ty šrámy. Grovere, proč jsi ty ubohé lidi *neuzdravil*!“

„Já to zkoušel!“ bránil se satyr. „Jsou prostě moc pošramocení!“

To by mohlo být moje životní motto: *Je prostě moc pošramocení*.

Al mi přejela prsty po ranách a nechala na nich stopy jako slimáčí cestičky. Nebyl to příjemný pocit, ale od bolesti to ulevilo.

„Ty jsi Aloe Vera,“ došlo mi. „Dělával jsem z tebe hojivá mazání.“

Rozzářila se. „On si mě pamatuje! Apollón si mě pamatuje!“

Vzadu ve skleníku se z juky vynořila třetí dryáda – mužská, což je vzácnost. Kůži měl hnědou jako kůra svého stromu, olivové vlasy dlouhé a rozčepýřené, oblečení vybledlé khaki barvy. Vypadal jako výzkumník, který se právě vrátil z australského vnitrozemí.

„Já jsem Juka,“ představil se. „Vítejte v Aeithalesu.“

V tu chvíli se Meg McCaffreyová rozhodla omdlít.

Byl bych jí vysvětlil, že omdlívat před atraktivním mužem nikdy nezabere. Tahle strategie mi nevyšla ani jedinkrát za tisíce let. Ale protože jsem dobrý kamarád, zachytil jsem ji, než se stačila zarýt nosem do šterku.

„Ach, chudák děvče!“ Aloe Vera zpražila Grovera dalším kritickým pohledem. „Je vyčerpaná a přehřátá. Copak jsi ji nenechal odpočinout?“

„Prospala celé odpoledne!“

„No, je dehydrovaná.“ Aloe položila ruku Meg na čelo. „Potřebuje vodu.“

Opuncie si odfrkla. „To my všichni.“

„Vezmi ji k cisterně,“ rozhodla Al. „Mellie už by měla být vzhůru. Já tam hned přijdu.“

Grover zpozorněl. „Mellie je tady? Zvládli to?“

„Dorazili dneska ráno,“ oznámil mu Juka.

„A co pátrací skupiny?“ naléhal Grover. „Nějaký zprávy?“

Trojice si vyměnila ustarané pohledy.

„Nic dobrého,“ povzdechl si Juka. „Zatím se vrátila jenom jedna skupina a –“

„Promiňte,“ ozval jsem se. „Já netuším, o čem to mluvíte, ale Meg je dost těžká. Kam ji mám složit?“

Grover se vzpamatoval. „Jasně. Promiň, ukážu ti to.“ Přehodil si Meginu paži kolem ramen a převzal půlku její váhy. Pak se obrátil k dryádám. „Lidi, nesejdeme se u cisterny na večěři? Musím vám toho hodně vypovědět.“

Juka přikývl. „Dám vědět ostatním skleníkům. A Grovere, slíbil jsi nám enchilady. Před třemi dny.“

„Já vím.“ Grover si povzdechl. „Vezmu jich víc.“

Společně jsme vytáhli Meg ze skleníku.

Zatímco jsme ji vlekli po svahu, zeptal jsem se Grovera na to, co mi vrtalo hlavou nejvíc: „Dryády jedí enchilady?“

Zatvářil se dotčeně. „Jasně! To sis myslel, že se živí jenom hnojivý?“

„No... ano.“

„Ty mýty,“ zabručel.

Řekl jsem si, že je načase změnit téma.

„Zdálo se mi to, nebo Meg omdlela, protože uslyšela to jméno? *Aeithales*. To je starořecky *stálezelený*, pokud si dobře pamatuju.“

Divné jméno pro místo v poušti. Na druhou stranu, o nic divnější než dryády ládující se enchiladami.

„Našli jsme to jméno vyřezané v jednom starém prahu dveří,“ vysvětloval Grover. „Je toho hodně, co o těch troskách nevíme, ale jak jsem řekl, je tu spousta přírodní energie. Ten, kdo tu žil a založil ty skleníky... ten věděl, co dělá.“

Kéž bych o sobě mohl říct totéž. „Copak se ty dryády ve sklenících *nenarodily*? Ony neví, kdo je zasadil?“

„Většina byla moc mladá, když dům shořel,“ vysvětloval Grover. „A starší rostliny možná vědí víc, ale ty dřímají. Nebo –“ pokývl ke zničeným skleníkům, „– už s námi nejsou.“

Chvíli jsme mlčeli z úcty k zahynulým sukulentům.

Grover nás nasměroval k největšímu cihlovému válci. Podle velikosti a polohy uprostřed trosek to zřejmě musel být ústřední podpůrný sloup stavby. Dole po obvodu ho lemovaly hranaté otvory jako okénka středověkého hradu. Jedním z nich jsme Meg protáhli dovnitř a ocitli se v prostoru podobnému šachtě, ve které jsme bojovali se strigami.

Nahoře byl otevřený. Dolů vedla spirálová rampa, ale naštěstí už za šest metrů dosáhla k zemi. Uprostřed hliněné podlahy se lesklo tmavě modré jezírko jako díra v obřím donutu, chladilo vzduch a dělalo příjemné, pohostinné prostředí. Kolem jezírka ležely v kruhu spací pytle, z výklenků ve zdech přetékal kvetoucí kaktusy.

Cisterna nebyla žádná noblesní stavba – nic jako jídelní pavilon v Táboře polokrevných nebo Odpočívadlo v Indianě – ale uvnitř jsem se hned cítil líp, bezpečněji. Chápal jsem, o čem to Grover mluvil. Tohle místo rezonovalo konejšivou energií.

Dostali jsme Meg ke spodku rampy a povedlo se nám nezakopnout a nespádnout, což mi připadalo jako velký úspěch. Složili jsme ji na jeden spacák a Grover se rozhlédl kolem.

„Mellie?“ zavolal. „Gleesone? Jste tady, lidi?“

Jméno Gleeson mi znělo jaksi povědomě, ale jako obvykle jsem si ho nedovedl nikam zařadit.

Z rostlin nevyskočily žádné bubliny. Meg se obrátila na bok a zamumlala něco ze spaní... něco o Broskvíkovi. Pak se na kraji jezírka začaly sbírat pramínky bílé mlhy. Spojily se do postavy drobné ženy ve stříbřitých šatech. Tmavé vlasy kolem ní pluly, jako by byla pod vodou, a odhalovaly malinko špičaté uši. V závěsu přes rameno měla spící dítě, asi tak sedm měsíců staré, s kopýtky na nožkách a drobnými kozími růžky na hlavičce. Buclatou tvářičkou se tisklo k matčině klíční kosti. Z pusinky se řinuly sliny jako z pravého rohu hojnosti.

Obláčná nymfa (protože nemohla být nic jiného) se na Grovera usmála. Hnědé oči měla začervenale z nevyspání. Přitiskla si prst na rty, naznačila, že nechce budít dítě. Nedivil jsem se jí. Malí satyrkové toho věku jsou hluční a divocí a prokoušou i několik plechovek za den.

Grover zašeptal: „Mellie, tys to dokázala!“

„Grovere, zlato.“ Shlédla na spící Meg a pak pokývla ke mně. „Ty jsi... ty jsi on?“

„Jestli myslíš Apollóna,“ řekl jsem. „Tak bohužel ano.“

Mellie našpulila rty. „Něco jsem zaslechla, ale nevěřila jsem tomu. Chudáčku. Jak se držíš?“

V dobách dávno minulých bych se obořil na každou nymfu, která by si dovolila mi říct *chudáčku*. Jistě, málokterá by projevila

takový ohled. Obyčejně měly co dělat, aby přede mnou utekly. Z Mellieiny starosti mi teď narostl v krku knedlík. Měl jsem sto chutí položit si jí hlavu na druhé rameno a vybrečet se ze starostí.

„Jsem-jsem v pohodě,“ povedlo se mi ze sebe dostat. „Děkuju.“

„A tvoje spící kamarádka?“

„Podle mě je jenom unavená.“ I když by mě zajímalo, jestli v tom není něco víc. „Aloe Vera říkála, že za chvíli přijde a postará se o ni.“

Mellie se zatvářila ustaraně. „Dobře. Dám pozor, aby to Aloe nepřehnala.“

„Nepřehnala?“

Grover si odkašlal. „Kde je Gleeson?“

Mellie se rozhlédla, jako by si až teď uvědomila, že tu ten Gleeson není. „Nevím. Když jsme dorazili, přešla jsem do vegetativního klidu. Říkal, že zajde do města pro nějaké tábornické potřeby. Kolik je hodin?“

„Slunce už zapadlo,“ odpověděl Grover.

„To už měl být zpátky.“ Mellieina postava se zlostně zamihotala a tak zprůsvitněla, až jsem dostal strach, že jí děcko propadne tělem.

„Gleeson je tvůj manžel?“ dovtípil jsem se. „Satyr?“

„Ano, Gleeson Hedge,“ potvrdila Mellie.

Už jsem si na něj matně vzpomínal – ten satyr, který se plavil s polobohy na Argu II. „Víš, kam šel?“

„Po cestě jsme jeli kolem obchodu s armádními potřebami, tam pod kopcem. On tyhle krámy miluje.“ Mellie se obrátila ke Groverovi. „Možná se jenom někde zapovídal, ale... Nezašel by ses po něm podívat?“

V tu chvíli mi došlo, jak vyčerpaný musí Grover Underwood být. Oči měl ještě červenější než Mellie. Ramena svěšená. Píšťala mu apaticky visela na krku. Na rozdíl od Meg a mě od té poslední noci v labyrintu nespal. Použil Panův výkřik, dostal nás do bezpečí, pak nás celý den hlídal a čekal, až se probudí dryády. A teď má podniknout další výpravu za Gleesonem Hedgem.

Stejně ale vystříhl úsměv. „Jasan, Mellie.“

Vlepila mu pusu na tvář. „Jsi nejlepší vládce divočiny vůbec!“

Grover se začervenal. „Pohlídej Meg McCaffreyovou, než se vrátíme, ano? Pojď, Apollóne. Jdeme nakupovat.“

6

Výboje ohně

Houf veverek pod tričkem

Ach, miluju poušť!

I PO ČTYŘECH TISÍCÍCH LET se pořád učím důležité životní pravdy. Například: Nikdy nechod' nakupovat se satyrem.

Najít ten obchod nám trvalo celou věčnost, protože Grovera pořád něco rozptylovalo. Zastavil se na pár slov s dalším jukou. Poradil směr veverčí rodině. Ucítil kouř a vydal se za ním do pouště, až našel hořící cigaretu, pohozenou na silnici.

„Takhle začínají požáry,“ postěžoval si a svědomitě nedopalek zhltl.

Na míli kolem jsem neviděl nic, co by od té cigarety mohlo chytit. Vím jistě, že kameny a hlína nehoří, ale zásadně se nehádám s lidmi, kteří jedí cigarety. Pak jsme se zas dali do pátrání po obchodu s armádními potřebami.

Padl večer. Obzor na západě zářil – neobvyklou oranžovou od světel smrtelníků, ale hroživou rudou vzdáleného pekla. Kouř zakrýval hvězdy. Skoro se neochladilo. Vzduch pořád hořce a *nesprávně* čpěl.

Vzpomněl jsem si na vlnu plamenů, která nás málem zahubila v labyrintu. To horko jako by mělo osobnost – našťvanou zlovůli.

Dokázal jsem si představit vlny proudící pod povrchem pouště, jak promývají labyrint a z krajiny smrtelníků nahoře dělají ještě neobyvatelnější pustinu.

Myslel jsem na sen o ženě v roztavených řetězech na plošině nad jezírkem lávy. Přes zamlžené vzpomínky jsem si byl jistý, že to byla erythrejská Sibyla, další Orákulum, které musíme osvobodit od imperátorů. Něco mi napovídalo, že byla uvězněna v samém středu... čehosi, co tvoří tyhle podzemní ohně. Představa, jak ji hledáme, mě vůbec netěšila.

„Grovere,“ vzpomněl jsem si, „v tom skleníku jsi říkal něco o pátracích skupinách?“

Vzhlédl a bolestně polkl, jako by mu špaček cigarety uvízl v krku. „Nejsilnější satyrové a dryády se vydali po celé oblasti, už jsou to měsíce.“ Upíral oči na silnici. „Nemáme moc pátračů. S těmi ohni a horkem jsou kaktusy jediní přírodní duchové, kteří se ještě zjevují. Zatím se jich vrátilo zpátky jenom pár. Ten zbytek... o těch nevíme.“

„Po čem pátrají?“ zeptal jsem se. „Po zdroji ohňů? Po imperátorovi? Po Orákulu?“

Groverovy upravené tenisky uklouzly a podjely mu na šterkové cestě. „Všechno to souvisí. Určitě je to tak. O Orákulu jsem nevěděl, dokud jsi mi to neřekl, ale jestli ho hlídá imperátor, dal ho do bludiště. A bludiště dělá ty problémy s ohněm.“

„Když říkáš *bludiště*, myslíš labyrint?“

„Tak nějak.“ Groverovi se chvěl spodní ret. „Síť chodeb pod jižní Kalifornií – myslíme si, že je to součást labyrintu, ale něco se s ní stalo. Jako by tahle část labyrintu byla... nakažená. Jako by měla horečku. Ohně se shlukují, sílí. Někdy se nakupí a vychrlí – jako tamhle!“

Ukázal na jih. Na nejbližším kopci, o pár set metrů dál, se k nebi vznosl sloupec žlutého plamene jako ohnivý hrot svařovacího hořáku. A zase zmizel, zbyl jen kus rozžhaveného kamene. Napadlo mě, co by se stalo, kdybych na tom místě stál.

„To není normální,“ podivil jsem se.

Kotníky se mi viklaly, jako bych měl falešná chodidla já.

Grover přikývl. „Máme tu v Kalifornii už tak hromadu problémů: sucho, změny klimatu, znečištění, prostě běžné maléry. Ale ty plameny Mordoru ...“ Tvář mu ztvrdla. „Je to nějaká magie, nerozumíme jí. Jsem tady skoro rok, snažím se najít, odkud to horko pochází, a zlikvidovat ho. Ztratil jsem už spoustu přátel.“

Hlas se mu třásl. To s tou ztrátou přátel jsem chápal. Během staletí jsem přišel o mnoho smrtelníků, kteří mi byli drazí, ale v tu chvíli jsem vzpomínal zvlášť na jednoho: na gryfici Heloise. Umřela v Odpočívadle, bránila své hnízdo, bránila nás všechny před útokem imperátora Commoda. Vzpomínal jsem na její křehké tělo, na peří, které se rozpadlo v záhonu šanty v Emmiině střešní zahradě...

Grover si klekl a sevřel v ruce trs plevle. Listy se rozsypaly.

„Pozdě,“ zabručel. „Když jsem byl pátrač a hledal jsem Pana, měl jsem aspoň naději. Myslel jsem si, že ho najdu a on nás všechny zachrání. A teď... Bůh přírody je mrtvý.“

Hleděl jsem na zářivá světla Palm Springs a zkoušel si představit Pana na takovém místě. Lidé se na přírodě pořádně podepsali. Není divu, že Pan zchradl a odešel. To, co zbylo z jeho ducha, zanechal svým následovníkům, satyrům a dryádám. Svěřil jim úkol chránit přírodu.

Byl bych Panovi vysvětlil, že udělal pitomost. Jednou jsem jel na dovolenou a svěřil jsem říši hudby svému stoupenci Nelsonu

Riddleovi. Za pár desítek let jsem se vrátil a našel pop music pro-
špikovanou houslemi a sbory a v hlavním vysílacím čase hrál La-
wrence Welk na tahací harmoniku. Už nikdy víc.

„Pan by byl na vaši práci hrdý,“ řekl jsem Groverovi.

I mně samotnému to znělo falešně.

Grover se zvedl. „Můj otec a strýc obětovali život hledání Pana.
Kéž by nám někdo pomohl pokračovat v jeho práci. Lidem je to
zřejmě fuk. Dokonce i polobohům. Dokonce ...“

Zarazil se, ale myslím, že chtěl říct *Dokonce i bohům*.

Musel jsem uznat, že má pravdu.

Bohové obvykle netruchlí po gryfovi, po několika dryádách ani
po celém ekosystému. *Ech, pomyslíme si. To se mě netýká!*

Čím déle jsem byl smrtelník, tím víc na mě doléhala i ta nejmen-
ší ztráta.

Nesnáším být smrtelníkem.

Šli jsme po silnici kolem plotu nějakého ohrazeného obytného
areálu k neonům obchodů v dálce. Díval jsem se, kam šlapu, a s kaž-
dým krokem jsem čekal, že ze mě výboj ohně udělá flambovaného
Lestera.

„Říkal jsi, že je to všechno spojené,“ vzpomněl jsem si. „Myslíš,
že hořící bludiště vystavěl ten třetí imperátor?“

Grover se podíval ze strany na stranu, jako by třetí imperátor
mohl vyskočit zpoza některé palmy v děsivé masce a se sekerou.
Jestli je to ten, koho myslím, dalo by se to klidně čekat.

„Ano,“ potvrdil, „ale nevíme, jak ani proč. Dokonce ani nevíme,
kde má základnu. Zřejmě se pořád přesouvá.“

„A ...,“ polkl jsem, bál jsem se zeptat. „Kdo je to?“

„Víme jenom to, že používá monogram *NH*,“ vykládal Grover. „Jako Neos Helios.“

Po zádech mi proběhla neviditelná veverka. „To je řecky. Znamená to Nové slunce.“

„Správně,“ kývl Grover. „Není to jméno římského imperátora.“

Ne, pomyslel jsem si. Ale býval to jeden z mých oblíbených titulů.

Rozhodl jsem se o tom nemluvit, aspoň ne tady ve tmě a s nervózním satyrem. Přiznat, co vím, asi se tu s Groverem oba sesypeme a rozpláčeme se jeden druhému v náruči, což by bylo jednak trapné a jednak zbytečné.

Minuli jsme bránu toho obytného areálu: **POUŠTNÍ PALMY**. (To vážně někdo dostal zaplaceno, že vymyslel takovou kravinu?) Šli jsme dál k nejbližší ulici s obchody, kde blikaly fastfoody a čerpací stanice.

„Doufal jsem, že s něčím novým přijdou Mellie a Gleeson,“ řekl Grover. „Byli v Los Angeles s nějakými polobohy. Myslel jsem, že třeba budou mít štěstí a vystopují imperátora nebo že objeví jádro bludiště.“

„Proto přišla Hedgeova rodina do Palm Springs? S informacemi?“

„I proto.“ Groverův tón naznačoval nějaký temnější, smutnější důvod Mellieina a Gleesonova příchodu, ale nevyptával jsem se.

Zastavili jsme se na hlavní křižovatce. Na druhé straně bulváru stálo skladiště se zářícím rudým nápisem: **MARCOVY MILITÁRNÍ MALIČKOSTI!** Parkoviště bylo prázdné, až na staré žluté pinto u vchodu.

Přečetl jsem si tu ceduli ještě jednou. Na druhý pohled mi došlo, že tam nestojí **MARCOVY**. Bylo to **MACROVY**. Možná už jsem moc dlouho s polobohy a nakazil jsem se jejich polobožskou dyslexií.

Militární maličkosti, to znělo přesně jako místo, kam se mi nechtělo. A k tomu Macro, jako něco globálního nebo počítačový program nebo... cosi jiného. Proč mi to jméno vypustilo do nervového systému další hordu veverek?

„Vypadá to zavřené,“ zahučel jsem tupě. „Musí to být jiný armádní obchod.“

„Ne.“ Grover ukázal na pinto. „To je Gleesonovo auto.“

No jasně, pomyslel jsem si. Jak by nebylo, při mém štěstí?

Chtělo se mi utéct. Nelíbilo se mi, jak ten obří rudý nápis zalévá asfalt krvavým světlem. Ale Grover Underwood nás provedl labyrintem a po všech řečech o ztrátě přátel jsem nemohl dopustit, aby přišel o dalšího.

„Tak jo,“ zabručel jsem, „pojďme najít Gleesona Hedge.“

7

*Rodinné balení
granátů se ani
do haiku nevejde.*

JAK TĚŽKÉ JE NAJÍT satyra v obchodě s armádními přebytky?

Ukázalo se, že dost.

Macrovy militární maličkosti se táhly donekonečna – ulička za uličkou vybavení, o jaké by žádná pořádná armáda nestála. Poblíž vchodu stál velký koš a fialový neonový nápis sliboval CESTOVATELSKÉ PŘILBY! KUPTE 3, DOSTANETE 1 ZDARMA! V příčném regále byl vystavený vánoční stromek sestavený z navršených nádrží s propanem, ověncený hadicemi letovacích lamp a poutačem s nápisem VÁNOCE NIKDY NEKONČÍ! Dvě uličky, každou čtvrt míle dlouhou, zabíralo maskáčové oblečení ve všech myslitelných barvách: pouštní hnědé, lesní zelené, arkticky šedé, dokonce i v křiklavě růžové, pro případ, že by váš tým speciálních operací potřeboval vniknout na holčičí princeznovskou oslavu.

Nad každou uličkou visely směrovky: HOKEJOVÉ NEBE, GRANÁTOVÉ POJISTKY, SPACÍ PYTLE, PYTLE NA MRTVOLY, PETROLEJOVÉ LAMPY, KEMPINKOVÉ STANY, OBŘÍ

BODÁKY. Na zadním konci obchodu, asi tak o půl dne cesty dál, hlásal obrovský žlutý nápis STŘELNÉ ZBRANĚ!!!

Podíval jsem se na Grovera, který pod tím ostrým světlem zářivkovek vypadal ještě bledší. „Nezačneme kempingovými potřebami?“ navrhl jsem.

Koutky úst mu klesly, když přešel pohledem po vystavených bodácích v duhových barvách. „Jak znám trenéra, táhne ho to spíš tam dozadu.“

A tak jsme se vydali na dlouhou cestu do vzdálené země zaslíbené jménem STŘELNÉ ZBRANĚ!!!

Nelíbilo se mi to jasné světlo. Nelíbila se mi jásavá muzika ani klimatizace nastavená jako v márnici.

Hrstka zaměstnanců si nás nevšímalá. Jeden mladík lepil nálepky 50% *SLEVA* na řadu přenosných záchodů. Další pracovník stál bez hnutí a s prázdným výrazem u expresní pokladny, jakoby z nudy dosáhl nirvány. Každý prodavač měl žlutou vestu s logem na zádech: s usmívajícím se římským centurionem, který ukazoval OK.

To logo se mi taky nelíbilo.

V přední části obchodu byl vyvýšený oddíl a za plexisklem stůl vedoucího, jako stanoviště dozorcího ve vězení. Seděl tam chlap mohutný jako býk, holá lebka se mu leskla, na krku mu nabíhaly žíly. Košile a žlutá vesta málem nestačily mohutným svalům na pažích. Huňaté bílé obočí mu dodávalo vyjevený výraz. Sledoval nás, jak procházíme, a z jeho šklebu mi naskočila husí kůže.

„Měli bychom zmizet,“ zamumlal jsem ke Groverovi.

Změřil si toho chlapa pohledem. „Žádné nestvůry tu jistě nejsou, vycítil bych je. Ten chlap je člověk.“

Ne že by mě to uklidnilo. Pár mých největších neoblíbenců byli taky lidi. Přesto jsem šel za Groverem dál do obchodu.

Jak předvídal, Gleeson Hedge řádl v oddělení zbraní, pohvizdoval si a cpal do nákupního vozíku puškové dalekohledy a čistící kartáče na hlavně.

Pochopil jsem, proč o něm Grover mluvil jako o trenérovi. Měl na sobě jasně modré funkční polyesterové sportovní kraťasy, takže bylo vidět chlupaté kozí nohy, rudou baseballovou čepici, která mu seděla mezi růžky, bílé tričko s límečkem a na krku píšalku, jako by čekal, že ho každou chvíli odvolají soudcovat fotbal.

Podle ošlehané tváře vypadal starší než Grover, ale u satyrů se to těžko pozná. Dospívají asi dvakrát pomaleji než lidé. Věděl jsem, že Groverovi je na lidské roky třicet a něco, ale na poměry satyrů jen šestnáct. Trenér mohl mít podle lidí mezi čtyřiceti a padesáti.

„Gleesone!“ zavolal Grover.

Trenér se obrátil a usmál se. Vozík mu přetékal toulci, bedničkami munice, baleními granátů v plastu, které slibovaly ZÁBAVA PRO CELOU RODINU!!!

„Čau, Underwoode!“ pozdravil. „Akorát včas! Pomůžeš mi vybrat nášlapný miny.“

Grover sebou škubl. „Nášlapný miny?“

„No, jsou to jenom pouzdra,“ ukázal Gleeson na řadu kovových plechovek, které připomínaly polní láhve, „ale říkal jsem si, že do nich nacpeme výbušniny a zase je zprovozníme! Líbí se ti modely z druhý světový nebo spíš z Vietnamu?“

„Hm ...“ Grover mě popadl a postrčil dopředu. „Gleesone, tohle je Apollón.“

Gleson se zamračil. „Apollón... jako že *ten* Apollón?“ Prohlédl si mě od hlavy k patě. „To je ještě horší, než jsem si myslel. Človče, potřebuješ zpevnit střed těla.“

„Díky.“ Povzdechl jsem si. „To slyším poprvé.“

„Já tě vycepuju,“ plánoval Hedge. „Ale nejdřív mi porad'. Proti-pěchotní miny? Dvousečný meče? Co myslíš?“

„Já myslel, že tu nakupuješ tábornické potřeby.“

Gleson povytáhl obočí. „To *jsou* tábornické potřeby. Jestli mám tábořit v přírodě se svou ženou a malým, zašitý tam v cisterně, chci být po zuby ozbrojený a obklopený nášlapnými minama! Musím chránit rodinu!“

„Ale...“ Podíval jsem se na Grovera, který vrtěl hlavou, jako by chtěl říct *Ani to nezkoušej*.

V tuhle chvíli se možná ptáte, milí čtenáři, *co máš proti tomu, Apollóne? Gleson Hedge má pravdu! Proč se obtěžovat s meči a luky, když můžeš s nestvůrami bojovat nášlapnými minami a kulomety?*

Bohužel, v boji s prastarými silami jsou moderní zbraně přinejmenším nespolehlivé. Mechanismy standardních, smrtelníky vyrobených zbraní a bomb se v takových situacích obvykle zaseknou. Výbušniny můžou, ale taky nemusí fungovat, a normální munice většinu nestvůr jedinečně naštvě. Někteří hrdinové sice používají střelné zbraně, ale munice musí být vyrobená z kouzelného kovu – božského bronzu, imperiálního zlata, styxského železa a podobně.

Bohužel, tenhle materiál je vzácný. Magické kulky jsou choulostivé. Dají se použít jenom jednou a pak se rozpadnou, kdežto meč z kouzelného kovu vydrží tisíciletí. A je dost nepraktické pálit naslepo, když bojujete s Gorgonou nebo s hydrou.